

Усе, що в нас є, позичили нам Небеса

Люди називають мене одним із найбагатших людей світу, але вони навіть не уявляють, про що говорять. Я працював не покладаючи рук усе своє життя, але в мене немає навіть будинку, який належав би особисто мені. Усе, що я маю, — це суспільна власність. Практично в кожного дорослого корейця є своя фамільна печатка, за допомогою якої він підписує офіційні документи. У мене такої печатки немає.

Ви можете запитати, яка мені користь з того, що я недосипав і недоїдав, тоді як інші спали і їли досхочу. Я трудився не заради того, щоб розбагатіти. Гроші для мене нічого не значать. Немає в грошах ніякої цінності, якщо їх використовують не на благо людства і не для допомоги ближньому, який умирає в злиднях. Гроші, зароблені старанною працею, повинні використовуватися з любов'ю до світу і витратитися на те, що принесе благо всьому світу.

Посилаючи місіонерів за кордон, я не даю їм багато грошей. Проте вони успішно виживають усюди, куди б їх не закинула доля. Нам потрібно зовсім небагато, щоб забезпечити себе всім необхідним. Якщо є спальний мішок, можна ночувати де завгодно. Важливі не умови, в яких ми живемо, а те, заради чого ми живемо. Багатство й достаток не є гарантією щастя. Дуже шкода, що фраза «добре жити» в наш час означає лише матеріальне благополуччя. У моєму розумінні «добре жити» означає «наповнити своє життя сенсом».

Я надіваю краватку тільки на служби й офіційні церемонії і вкрай рідко ношу костюми. Удома я взагалі ходжу у светрі. Можу лише уявити, скільки грошей витрачають на краватки західні чоловіки! Усі ці шпильки для краваток, білосніжні сорочки й запонки — які ж вони дорогі! Якби люди перестали купувати краватки і замість цього віддали гроші своїм

побратимам, що гинуть від голоду, наш світ став би кращим і світлішим.

Усякі дорогі прикраси — це аж ніяк не межа мрій; ми цілком можемо обійтися і без них. Уявіть, у будинку раптом почалася пожежа. Хто швидше вийде на вулицю: я в моєму светрі чи якийсь чепурун із краваткою на шиї? Я-то завжди готовий вискочити назовні.

Можливо, дехто вважає мене занадто економним, але я не звик митися щодня і роблю це раз на три дні; мені цього цілком достатньо. І шкарпетки я щодня не перу, а просто знімаю їх увечері і кладу в задню кишеню, щоб знову надіти наступного дня. Зупиняючись у готелі, я використовую найменший рушник з усіх запропонованих і змиваю за собою лише після триразового відвідування туалету по малій нужді. Мені цілком вистачає одного клаптя туалетного паперу — я просто складаю його навпіл тричі, і все. І мені абсолютно байдуже, ким ви мене назвете після цього — дикуном чи невігласом.

Я дуже ощадливий і під час їди. Мене не назвеш гурманом чи цінителем вишуканих страв — переді мною може стояти цілий ряд екзотичних страв і десертів, але я навіть не гляну на них. І я не накладаю собі повну тарілку рису, мені цілком вистачає і трьох п'ятих.

Мої улюблені черевики коштують у Кореї 49 тисяч вон (приблизно 40 доларів) і продаються у великих і дешевих супермаркетах, а зі своїх повсякденних штанів я не вилажу вже понад п'ять років. Коли я буваю в Америці, мені найбільше подобається їсти в «МакДональдзі». Деякі вважають, що «фастфуд» — це взагалі не їжа, тому не споживають таке. Я ж вибираю цю їжу з двох причин: вона дешева та економить час. Коли мені хочеться піти в ресторан з ким-небудь із дітей, ми йдемо в «МакДональдз». Я не уявляю, звідки люди дізналися про мою любов до «МакДональдзу», але з деяких пір глава цієї корпорації шле мені вітальні листівки на кожен Новий рік.

Щороку я вчу своїх парафіян: «Будьте ощадливі у витраті грошей та економні в усьому». Але ж я кажу це не для того, щоб вони збирали гроші й багатіли. Мені хочеться виховати в людях ощадливість, яка

допоможе їм підтримати свою країну і врятувати людство. Адже ми нічого не візьмемо із собою, коли прийде наша черга вмирати. Усі це знають і все ж чомусь відчайдушно рвуться прибрати до рук якомога більше цінних речей. Я ж перед відходом до іншого світу хочу роздати іншим усе, що накопичив протягом життя. На Небесах повно скарбів, і брати із собою щось немає потреби. Коли ми зрозуміємо, що нам належить вирушити у світ, кращий за той, у якому ми живемо, у нас зникне будь-яка прив'язаність до земних речей.

Є одна пісенька, яку я люблю наспівувати. Це дуже стара пісня, відома багатьом корейцям. Варто мені її наспівати, як я одразу заспокоююсь і навіть можу поплакати. Пісня нагадує мені про те, як іще хлопчиськом я любив лежати на лузі поряд із домом:

Не пропонуй мені золоту корону, прикрашену перлинами,
Бо мені більше до вподоби брудна сорочка, просочена потом.
Із мого молодого серця б'є ключем чиста любов,
З верби я виріжу сопілку, і заспіває серденько моє,
А під мою мелодію зацвірінькають горобці.
Не пропонуй мені золоті гори,
Бо мені достатньо й одного бика, щоб зорати поле під ячмінь.
Із мого молодого серця пробиваються паростки надії,
Невимушено я заведу бесіду з кроликами,
А під звуки моєї сопілки спливатиме час.

Щастя завжди десь поруч з нами. Однак саме наші власні бажання перегороджують нам дорогу до щастя. Поки ми зосереджені на цих бажаннях, ми не бачимо шляху, що відкрився перед нами. Ми настільки занурилися в пошук крупинок золота під ногами, що не помічаємо величезної золотої гори перед нами. Ми несамовито розпихаємо ці крихти по кишенях, навіть не здогадуючись, що кишені діряві! Я ще не забув, як це — жити у в'язниці Хиннам. Як порівняти з цією тюрмою, найжахливіше місце на землі здається напрочуд комфортним і навіть розкішним. Отже, все, що в нас є, то суспільні речі, які належать не нам, а Небесам. А ми — лише їхні управителі, тимчасові хранителі.

Revision #2

Created 25 February 2024 10:28:47 by andres

Updated 25 February 2024 10:29:42 by andres